

Štev. 2.

V Ljubljani, 1. svečna 1901.

Leto II.

HREPENENJE.

Po tebi se mi zopet toži,
nebo ti jasno, čisti vzduh,
po tebi — po razcveli roži,
po solncu hrepeni moj duh!

Po tebi, travnik moj zeleni,
po tebi, lipa senčna ti,
brez konca duša toži meni,
srce brez konca hrepeni.

Po lepi, pisani poljani,
po tebi, temni, hladni log,
po vama tožim v pesmi vbrani,
po vama pere lica jok.

Po vas, ve zeleneče lehe,
gruleči ti golobec bel
na dvoru kraj domače strehe —
duh meni vzdise nevesel.

Po tebi, hišica domača,
ti svet nekdanji moj tesan,
po tebi duh se moj obrača
kot k materi otrok bolan.

In vas, metuljčki lahkokrili,
trobentice in zvončki vi,
ki ste iz rodne zemlje vsklili,
srce si moje spet želi.

Ve jagode na solčnem vrti,
vabljevih črešenj nasmehljaj,
grozd sladki na domači trti —
kako sem žejen vas sedaj!

Ti lepo, čisto, jutro mlado,
ki si hodilo me buditi,
kako bi zopet zrlo rado
oko mi tvoj prelestni svit!

Ti poldan veličastni, jasni,
ko zvon iz line je donel,
kako sem v želji neugasni
po tebi spet zahrepenel!

Ti sveti mir, ti mrak večerni,
in tvoji sni in tvoj pokoj —
kako k vam v dalji neizmerni
duh se željan ozira moj!

Po tebi, cerkvice ti bela,
iztezam roke hrepeneč,
kako je duša tam gorela,
tako ne bo mi nikdar več!

Ob cerkvici ste vi, grobovi . . .
In v duši vstaja mi bridkost:
tam spe nekdanji moji dnovi,
tam moja mrtva spi mladost . . .

Igor.

